

**Smaakmaker voor het
digitaal boek**

Digitaal boek 2021

Studium Generale vzw

WERKEN VAN Dr. AUGUST SNIEDERS

XXIV

Het Zusterken der Armen

EEN VERHAAL UIT ONZE DAGEN

MAATSCHAPPIJ " VOOR GOD EN 'T VOLK " .
Huidevettersstraat, 21, Antwerpen.

—
1926

INHOUDSTAFEL

Een bad in den winter	5
In de wijsgeerige wereld	17
Oude Brieven	32
Kleine George	39
De alwetende Duppel	58
Herinnering aan het verledene	71
Het voorhof der hel	84
Een modern baarkleed	98
Christelijke Liefdadigheid	115
Erkend ongelijk.	125
De geheimzinnige hand	138
Eenige slechte dagen.	155
Groote verandering	174
Er wordt geklopt	184
Ik zal u ginder wachten !	197
De miskenden	211
Het is volbracht	225

I.

EEN BAD IN DEN WINTER.

Brrr, 't vriest steenen! zegt het volk, en de arme drommels, die aan de rivier staan, om te zien of er niet een enkel schip door de ijsschotsen zal kruien; of die welke met schup en bezem door de straat gaan, om de sneeuw voor uwe deur weg te vegen; of die welke aan den ingang der Beurs stand houden, in afwachting dat ze voor dezen of genen een boodschap in de stad mogen doen — allen krimpen letterlijk weg van koude.

Hebt ge nooit opgemerkt, welk akelig en doodsch uitzicht eene achterbuurt in den winter heeft?

In den zomer zien er de huiskens wel is waar ook arm uit; maar toch is er leven in die buurt.

De blauwe rook kronkelt uit de schoorsteentjes op; de zon tintelt op de glasruiten; de vensters zijn geopend en in deze verschijnt soms een vinnig gezichtje: hier en daar ziet ge eenen bloempot, de pracht van eenige centen, op de vensterbank en uit den ouden gevelmuur, die zoo schilderachtig afgebolsterd, verzakt en vuil gekleurd is, hangt hier en daar een frisch plantje, of het met gele bloemekens versierde vetgroen naar beneden.

Dan werken de vrouwen en de meisjes onder Gods vrijen hemel, in den koesterenden zonneshijn aan het

kantkussen ; de schamel gekleede kinderen springen, juichen, razen en tieren.

Dat alles woelt en krioelt, en hoe slordig ook, 't verheugt het hart, omdat de aangezichten lachend en opgeruimd zijn.

Maar 's winters !

't Is of de kleine huiskens van zelf, even als de arme menschen, ineens krimpen ; dat ze dichter bijeen dringen om zich onderling tegen de koude te beschermen.

Dan zijn de muren naakt en onaanzienlijk: het minste spleetje in het venster is met eene oude krant of met wat lompen gestopt ; de deuren blijven gesloten en de straat is schaarsch bezocht.

Wat ziet men dan zooal in de straat ?

Soms een werkman, die waggelend ginds uit de ellendige kroeg komt, en die in zijne dronkenschap gelooft, dat hij nu een zomerzonneke binnen in het lijf heeft, hetwelk hem verwarmt en koestert, en hem drommen doet dat hij een vijffrankstuk daags inkomen heeft.

Ofwel een ander, die bedroefd en mismoedig van de Schelde terugkeert, waar geene enkele vlag of wimpel aan den scheepsmast waait : of een werkmeisje dat met leêge handen, bleekpurpere wangen, doffe oogen, roode neus en fletsche lippen, naar huis komt.

De winter is de hel voor den arme.

Somtijds beweegt zich eene groep kinderen op den hoek der straat en de arme drommel, die door de kleine glasruit piept, wenscht nog kind, nog zorgeloos kind te zijn.

Kinderen kennen de winterhel nog niet.

Ziet eens hoe gelukkig zij zijn :

Hier doen ze de sneeuw in de hoogte stuiven, alsof het dons ware ; daar vliegen de sneeuwballen door de lucht, om op den rug van den voorbijganger, of tegen den gevel van een huiskens als een wit vuurwerk

te bersten. Ginder zou men gaarne een sneeuwkonink oprichten, maar het geduld ontbreekt.

Hoort eens hoe die knapen schetteren en schateren; ziet hoe tintelend en levenslustig de oogen zijn — helder als gisteren avond de sterren aan den hemel.

Dat alles is wel verschillend, niet waar, mevrouw, van uwe bleeke, gekoesterde, ingedoffelde en in eene broeikas opgekweekte kinderen?

Nu stijgt er een luid gejubel uit de kleine bende op, en al de jongens draven de enge straat in, terwijl hunne klompen soms op de maat klepperen.

Een lang en mager man, die er recht wonderlijk uitziet, loopt op een moeielijk drafje hijgend voor hen uit.

Bleek is het aangezicht van dien man: het is echter eenigszins door de snelle beweging gepurperd. Hij is blootshoofds en zijne grauwe haren zijn in natte klissen saëmgevat. Zijn zwart zomerjasje is tot boven aan den hals toegeknoopt en 't is zoo eng, dat de versleten stof aan de knopsgaten gebersten is: broek en schoenen zijn even armoedig als de rest — en waarlijk, mevrouw, al was de arme kerel niet druipnat geweest, men zou reeds medelijden met hem gehad hebben.

Maar de straatjongens hebben geen hart.

Plaagduivels zijn het!

De bende raast en tiert den armen man achterna, en de eene sneeuwbal na den andere vliegt hem om de ooren.

“*Ut-re-mi-fa-sol!* heeft een bad in de Schelde genomen!” roept schaterlachend een der deugnieten.

“Hij heeft zieh eens terdege willen wasschen!” schreeuwt een tweede.

“Hij lekt als een waterhond!” tiert een derde.

En heel de bende stoot den Antwerpschen straatjongens-kreet uit: “ahoert! ahoert!”

Flap! daar plakt men hem, met eenen sneeuwbal, een witte muzieknoot, zoo groot als eene uitgespreide hand, op den rug. *Ut...* Daar volgt een tweede, 't is de *re...* Achtervolgens *mi, fa, sol!*

En allen lachen en brullen op nieuw : "ahoert! ahoert!"

Wat heeft die arme man dan toch wel gedaan? Och, bekommeren zich de straatjongens om schuld of onschuld!

De oude magere man draaft nog altijd voort, maar gedurig langzamer, meer hijgend en strompelend.

Eensklaps snapt hij de openstaande deur van een der kleine huiskens binnen, en klonst den donkeren zoldertrap op.

In het benedenhuis klopt een schoenmaker op het zoolleër. Crispijn springt, met den spanriem gewapend, buiten de deur en, klets-klats, jaagt de boosaardige kabouters uiteen, evenwel niet zonder eene hageljacht goed gewrongen sneeuwballen om de ooren te hooren vliegen.

Onnadenkend en zorgeloos keert de bende naar de eerste speelplaats terug.

"*Ut-re-mi-fa-sol!*" heeft men spottend geroepen.

Ik heb dien man herkend : hij heet David Harven.

Waarom zou ik u niet onmiddellijk vertellen wat ik van hem weet?

Een paar jaar geleden gaf hij, in mijne buurt, aan twee jeugdige meisjes les in de muziek. Twee of drie-maal per week zag ik hem, op een bepaald uur, met de vioolkas in de hand, het huis van een rijken burger — voorheen koopman in vetkaarsen, nu aspirant naar den adelstand — binnen treden.

Als nu het raam open bleef, beluisterde ik een oogenblik later, de schoone melodieën van Haydn en Beethoven — ten minste als de koopman dat verve-lend gekrabbel niet door eene luchtige polka of ma-zurka deed vervangen,

Reeds verschenen : ANNE DIEU-LE-VEUT.
SCHERPENHEUVEL.
DE GASTHUISNON.
OUD SPEELGOED I.
OUD SPEELGOED II.
WAAR IS DE VADER ?
DIT SYN SNIDERIËN.
DE WOLFJAGER I.
DE WOLFJAGER II.
ALLEEN IN DE WERELD I.
ALLEEN IN DE WERELD II.
YOLANDE - BLANCHEFLOOR.
OVER TENTOONSTELLINGEN
(saamgelezen door Dr J. Persijn.)
DE ORGELDRAAIER.
BLOEMENGRAF.
OP DE BRUILOFT.
ANTWERPEN IN BRAND I.
ANTWERPEN IN BRAND II.
DE DORSPASTOOR.
KARAKTERS EN SILHOUETTEN
BURGERDEUGD.
DE KRAAIEN . ZULLEN HET
UITBRENGEN.
ZOO WERD HIJ RIJK.
DE ARME SCHOOLMEESTER.
FORTUINZOEKERS.

Ter perse : KLOKKETONEN.
